

CAROLINE WAHLOVÁ

SÍLA VĚTRU 17

**SPIEGEL
BESTSELLER**

HOST

CAROLINE WAHLOVÁ
SÍLA VĚTRU 17

CAROLINE WAHLOVÁ

BRNO 2025

SÍLA VĚTRU 17

PŘELOŽILA
VIKTORIE HANIŠOVÁ

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Original German title: “Windstärke 17”

© 2024 DuMont Buchverlag, Köln

Cover illustration © Lili Wood

Translation © Viktorie Hanišová, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2800-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-2801-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2802-8 (MobiPocket)

*Tátovi
Mám tě ráda*

PRVNÍ ČÁST

S MacBookem v batohu, oblíbeným oblečením v mámině námořnický modrém skořepinovém kufru, airpody v uších a výpovědí z bytu složenou v ledvince vyjdu z domu ve Veselé ulici číslo 37, který už není mým domovem. Kolečka kufru se zadrhávají, držadlo se nedá vysunout a já mám pocit, jako bych za sebou táhla plastovou bednu. Na nošení je moc těžká, a navíc mám ještě pochroumané rameno po té záležitosti se skříní. Ve skutečnosti bych nejradši před vším utekla a lituju, že jsem si s sebou nevzala velkou tašku na plavání, kterou si беру vždycky, když někam jedu. Musela jsem se ale nějak rozhodnout, a stejně lituju každého rozhodnutí, které učiním. Říkám si, proč je kufr tak zvalchovaný. Od té doby, co jsem přišla na svět, ho máma nepoužívala. Tilda jednou jela s mámou a svým tátou autem do jižní Francie, tehdy jí bylo asi deset. Ale tam by se tak nepoškodil. Vytáhnu si z ledvinky telefon.

Já: *Ten námořnický modrej kufr*

Já: *Vzala si ho máma tenkrát do Francie?*

Tilda: ?

Pošlu jí fotku.

Tilda: *ne*

Tilda: *už jsi vyrazila?*

Tilda: *kdy přijedeš?*

Tilda: *ido, ale dorazíš, že jo?*

Když se mě Tilda začne o překot vyptávat, vždycky se naštvu.

Zastavím se, skloním se a znovu si kufr pozorně prohlédnu. Právě kolečko se skoro kompletně zadřelo. Na tvrdém povrchu je spousta barevných šmouh. Máma mi nikdy nevyprávěla o tom, že by někam cestovala. A já se jí ani neptala. Když jsem jednou upekla ovčí sýr, jako obvykle se mnou nechtěla jíst, protože neměla hlad, a navíc od té doby, kdy jednou jedla ovčí hlavu, nesnášela všechno ovčí. Zeptala jsem se jí: Kde? Odpověděla mi: V Norsku. Nezeptala jsem se: Kdy?

Představuju si, jak máma, dokud ještě nebyla moje máma, na bergenském nádraží sbíhá schody, aby nasedla na vlak do Osla a odjela za nějakým Bjørnem nebo Ragnarem. Vlasy má rozpuštěné, hnědé pramínky jí padají do obličeje, její hnědé oči tehdy ještě září nadšením. Představuju si, jak křičí: „Stop!“ a nedbale vleče kufr dolů po schodech, jak ji Ragnar ještě stačí vtáhnout do vagonu, jak pak stojí celí udýchaní proti sobě, drží se za ruce a máma stále nemůže popadnout dech a samým štěstím se hlasitě směje. Kdyby tenkrát věděla, co se na ni chystá. Jenže to neví. Naštěstí. Říkám si, co se asi stalo s Ragnarem. Pravděpodobně má vnoučata a žije s manželkou, která se jmenuje Lagertha, v norském červeném domě u jezera, jaké známe z obrázků na obálkách norských detektivních románů, možná i s hollywoodskou houpačkou na zahradě. Vzpomíná si ještě na Němku, se kterou kdysi strávil jedno

léto? Říkám si, jak by asi reagoval, kdybych mu řekla, že osmnáctiletá Andrea už nežije. Že je mrtvá. Zřejmě by mu to bylo jedno stejně, jako jsou si lhotejní lidé, kteří se neviděli celou věčnost. Bylo by mu jedno, že tu už není. Kretén. Bylo by mu jedno, že Andreina dcera Ida, kterou vůbec nezná a která mu je taky lhotejná, musí utéct z bytu se starým námořnický modrým skořepinovým kufrem se zadřenými kolečky, na který se Ragnar už nepamatuje a který je mu taky lhotejný, a úplně všechno opouští.

Myslím na přecpaný byt, který po sobě zanechávám, na ošklivý nábytek, na svou krabici s obrázky, na své knihy, na máminu šatní skříň, na její oblečení v šatní skříni, na její oblečení, které po ní tak pronikavě voní, že žena, které patří, vlastně ani nemůže být mrtvá, nesmí být mrtvá. Sladký parfém s matnou stopou potu, alkoholický dech, to všechno tu ještě je, jako by se schovala do skříně a celé to byl jen jeden velký žert. V jejím pokoji to tak voní po mámě, že bych nejradši všechno rozmlátila.

Musím to tu vyklidit, než odevzdám klíče. Mám ještě tři měsíce a musím říct Tildě, že jsem dneska dala z bytu výpověď.

Když procházím Veselou ulicí, googlím si, jak se norský řekne „kretén“: *drittsekk*. Pak googlím „vyklízení bytů“, hlavně proto, abych nezavadila o pohledy v oknech. Pohledy *drittsekků*, kteří žvaní o dceři mrtvé alkoholičky ze smutného domu, která jde až moc nalehko, má na sobě krátkou sukni, růžovou koženou bundičku a na očích černé sluneční brýle, ačkoli je zataženo, táhne za sebou starý rozbitý námořnický modrý kufr a místo toho, aby slušně pozdravila, si něco ťuká do mobilu. Pořád na

telefonu, tahle generace. Ten nevďěčný spratek nepřišel ani na pohřeb. Jakmile si přečtu „Šetřete nervy, čas i peníze. Profesionální vyklízení bytů. Nechte si vyklidit domácnost diskrétně a rychle“, zastrčím ten krám zpátky do ledvinky. Zbavte se domácnosti. Zbavit se. Pak se člověk zbaví úplně všeho, co z ní ještě zbývá. Pak se navždycky vytrátí její vůně. O vyklízení se může postarat Tilda s Viktorem. Mají v tom už praxi. Ještě jednou se ohlédnou. Na své okno. Na náš ošklivý byt v ošklivém domě. A v tu chvíli mi to dojde: Zřejmě už do něj nikdy nevstoupím.

Na zastávce hodím obálku s výpovědí z bytu do poštovní schránky. Větu jsem dneska ráno načmárala na čtverečkovaný papír. Po oné noci je jasné, že tu nemůžu zůstat. Že bych umřela, kdybych zůstala. A já nevím, jestli chci umřít.

Když sedím v tramvaji a projíždím kolem venkovního koupaliště, zavřu oči. Ten pohled nesnesu. Drásá mě, protože jde o druhé rozloučení. A když mi docvakne, že to je definitivní, nakonec se přece jen ještě jednou otočím a podívám se na vchod. Cítím, jak se na mě vylévají kýble plné ledových kostek, které mě řezou do hlavy a ramenou. Soustředěně se nadechnu a vydechnu, 4–7–8, jak mi vysvětlil Viktor, a přitom před sebou vidím Tildu, jak prochází turniketem. Nejdřív zápach chloru a deště a pak okamžik, kdy spatřím bazén, který pokaždé vypadá jinak. Pára, která z něj stoupá, a tancující kapičky, jež prorážejí hladinu. Tilda nad naší lavičkou roztáhne deštník, odložíme si batoh a oblečení a já prorážím hladinu

stejně jako kapičky deště. To nejkrásnější ve skutečnosti není potápění ani pocit, že je člověk stejně nehmotný jako ryba. To nejkrásnější na potápění je Tilda. Byla Tilda. Tilda, kterou jsem vždycky vídala koutkem oka, jak plave svoje bazény a potom sedí na lavičce. Jak tu prostě byla. Jak jsme spolu jezdily domů a pak společně povečeřely. Zvláštní, že člověk má někdy na dětství hezké vzpomínky, ačkoli stálo za starou belu. Cítím se prázdná i plná.

Když Tilda odjela, chodila jsem do krytého bazénu už jenom na trénink. Na koupaliště jsem nemohla, protože to pro mě bylo příliš bolestivé. Když mi bylo asi patnáct, znovu jsem začala procházet turniketem, ale jenom večer, když pršelo. Ne proto, že jsem byla pořád stejná husa jako tenkrát, ale protože na koupališti to je nejhezčí, když prší. Uplavala jsem několik bazénů, průběžně jsem se potápěla na stále delší dobu — aniž jsem myslela na závody —, a když jsem někdy koutkem oka zahlédla dobrou plavkyni, představovala jsem si, že to je Tilda. Otevřu oči, dneska je nebe zatažené a vypadá to, že se každou chvíli spustí déšť.

Ve skořepinovém kufru mám jenom oblečení. Nezabali-la jsem si jedinou knihu a teď sedím v tramvaji a pouštím si na mobilu jedno tiktokové video za druhým, aniž se na něj skutečně dívám, a pak mi na displeji vyskočí zpráva, že jsem skoro vyčerpala data. Strčím mobil do ledvinky a zavřu oči. Je mi zima a špatně, v hlavě mi tepe a břicho mě bolí. Ještě víc přivřu oči, uvolním ruce a nohy a představuju si, jak plavu. Závod. Soustředím se na svoje tělo, svaly, ruce a nohy, které musejí být rychlejší a silnější, než jsou ve

skutečnosti. Makej, makej. Tvořím jednotu s vodou. Šumění v uších, cíl před očima. A pak: Vpravo vedle mě je plavkyně, kterou musím předehnat. Černý pramínek vlasů, který jí vykukuje zpod červené koupací čepice. Kdo je to? Ty vlasy znám. I vůni. Hypnotic poison od Dioru, vždycky je ho trochu moc a k tomu tón římského kmínu. Musí to být Samara. Ale Samara přece neplave. Samara plavání nesnáší. To já ji naučila plavat, když jí bylo dvanáct, v krytém bazénu, a jí se to ani trochu nelíbilo. Voda prostě není její živel, tak mi to řekla.

Vždycky říkala, že je klasické zemské znamení. „Znamení zvěrokruhu je taková blbost,“ opáčila jsem jí pokaždé.

Samara: Jsi blázenec. Blíženci na horoskop často nevěří.

Otevřu oči a podívám se z okna na pole. Její sídliště jsme minuli už dávno. Samara bydlí s rodinou v ošklivém obytném bloku. V třípokojevém bytě. Uvnitř bývá celkem teplo. Stěny jsou natřené na oranžovo a žluto, srdce bytu, obývací pokoj a jídelna, je dost malé a svým způsobem útulné. Pohodlná hnědá kožená sedačka s lesklými fialovými a modrými polštáři, červený perský koberec, starý skleněný stolek se zlatými nohami, stříbrný svícen na něm, ve kterém jsou pokaždé nové svíčky, a masivní dubový jídelní stůl s bíle polstrovanými židlemi. A parapet plný orchidejí, ve všemožných barvách a v různých květináčích. V tomto pestrém, vždycky vypulírovaném bytě spolu žádné kusy nábytku neladí, ale přesto všechno působí tak harmonicky, takže je to jedno z mála míst, kde se cítím opravdu dobře. A jak to tam voní, matčiným sladkým parfémem, římským kmínem, skořicí, orchidejemi,

vanilkovými vonnými svíčkami a dýmkou. Chodila jsem tam často a ráda, miluju tenhle domov i Samařiny rodiče a stýská se mi po nich. Nebyla jsem tam už dva měsíce.

Samara za mnou během té doby pravidelně docházela, vždycky na mě bez předchozího ohlášení prostě zazvonila s taškou plnou levných plastových krabiček plných arabských specialit od své matky a s hromadou vytištěných textů z univerzity. Na každém textu stálo vpravo nahoře datum a název přednášky nebo semináře. Většinu textů jsem nečetla ani v době, kdy jsem ještě chodila na univerzitu, natožpak abych si je tiskla. Kvůli výčitkám svědomí vůči Samaře jsem si nakonec několik z nich přece jen přečetla. Texty o literární antropologii okolo roku 1900 byly celkem hustý.

Vlastně jsem nikdy nechtěla studovat literaturu, bylo to přechodné řešení, než mě vezmou do Lipska. Můj život ale stejně není nic jiného než provizorní řešení.

Samara je na mě až moc hodná. Každé ráno mi po WhatsAppu popřeje dobré ráno a večer zase dobrou noc. Vždycky jiným způsobem, jednou nadšeně s emotikony, jindy střídavě, jednou francouzsky a jindy anglicky. Stejně jí nikdy neodpovím.

Mám Samaru ráda, je to to nejlepší, co se mi kdy přihodilo, a myslím to zcela nepateticky. Vzpomínky na naše přátelství a přehrávání si v mysli, že by to jednou zase mohlo být tak jako dřív, že bychom zase jednou mohly podniknout víkendový výlet „Samida“ do velkoměsta, do Basileje nebo k moři v Rize, je to jediné, co mě někdy chrání před hloupými rozhodnutími.

Vytáhnu ten pitomý telefon z ledvinky a otevřu chat.

Samara: *Tady je shrnutí přednášky o intermedialitě z 14. 6.*

Samara: *Fotka pečlivých poznámek*

Samara: *Poslala jsem ti to i mailem v PDF*

Samara: *Dobré ráno Ido*

Samara: *Profesor Kuhn je takovej vůl*

Samara: *Máma se ptá, jestli ti má udělat chalvu nebo radši falafel?*

Samara: *Řekla jsem, že chalvu*

Samara: *Sladký máš radši, ne?*

Samara: *bonne nuit*

Samara: *Mám tě ráda*

Tak to chodí každý den, a kdyby s tím jednou přestala, chybělo by mi to. Poprvé jí odepíšu. Já: *Ahoj Samaro*

Já: *Teď tu nějakou dobu nebudu*

Samara píše.

Samara: *A kam máš namířeno???*

Já: *Asi k Tildě*

Samara: *Asi???*

Samara mi zavolá. Nezvednu to, zase zavřu oči a plavu.

Na hlavním nádraží se podívám na odjezdovou tabuli. Vlak do Hamburku jede za patnáct minut. Tilda mi večer poslala přes WhatsApp flexi-ticket do Hamburku. Myslela jsem si, že mám infarkt, a nevěděla, komu zavolat. Klasický panický záchvat, řekl Viktor, a mně pořád přijde trochu nehorázné, že takovým šmahem zlehčil zážitek nadcházející smrti. Panický záchvat, něco takového jsem do té doby znala jen z instagramu a TikToku.

Zlobím se, že jsem kvůli domnělému infarktu tak vyměkla a otevřela na své straně kanál k Tildě, ale opravdu jsem si myslela, že umřu. Teď si asi myslí, že skutečně potřebuju pomoc, a zase mě bude bombardovat otázkami a radami. Od telefonátu v noci, kdy umřela máma, jsem jí ani jednou nezavolala. To ona mi vždycky volala nebo se za mnou stavila. A to já jí nebrala telefon nebo odpovídala jen jednoslabičně, když se mi nepodařilo udusit hovor už v začátku. *Nech mě, Tildo. Je mi dobře. Nepotřebuju tě tady.* Už ani nevím, proč jsem to dělala, proč se k ní chovám tak hnusně. Jenže v břiše mám takový chuchvalec vzteku, který nade mnou přebírá moc a prská na Tildu. A nevím ani, proti komu nebo čemu, jestli se ten chuchvalec vzteku obrací proti Tildě nebo mně nebo všemu, a to, že nevím, proti komu nebo čemu se ten chuchvalec vzteku obrací, mě tak rozčiluje, že bych si nejradši uřízla nožem na chleba jeden prst po druhém. Pěkně pomalu nebo pěkně rychle.

Chuchvalec vzteku nechce ani do Hamburku. Kousek mě tam ale chce. Kousek mě už nesnese být pořád sám, touží po tom, aby se nechal opečovávat Tildou. Myslím na Tildu, Viktora a děti. Myslím na chudé rytíře s vanilkovou omáčkou, které by mi Tilda připravila. A myslím na slova, která by znovu pronesla: „Nemůžeš za to“, „Byla už na konci svých sil“, její otázky: „Takže jsi dala výpověď z bytu?“, „Co máš v plánu?“, „Kde chceš bydlet?“, „Hodláš přerušit studium?“, a během toho se dívám na aplikaci Německých drah a trasy vlaků, které staví v Hamburku a pak jedou dál. Jeden ICE míří až do Stralsundu. K Baltskému moři. To zní dobře. Jede ale až za dvě hodiny.

Od doby, co jsem přestala psát, nesnáším čekání. Proto musím ty dvě hodiny něčím vyplnit. Koupím si v Rossmannu něco k snědku a pití na cestu. Samoobslužné kasy jsou fakt pecka. Kvůli sluchátkům a hudbě v uších neslyším pípání, a proto omylem pořádně naskenuju jen každé druhé zboží a strčím si do batohu Mambu, kukuřičné tyčinky Billy Tiger, kolu zero a čokoládové vajíčko s překvapením. V novinovém stánku na nádraží mají jen druhořadé milostné romány a detektivky, za které se nevyplatí dát deset eur. A knížky ze zásady nekradu. Prolistuju pár bulvárních časopisů, kde se klevetí o Kardashiankách a jejich náhradních matkách, celebritách posedlých smoothie kúrami, a jdu na 8. kolej, posadím se na lavičku a zapálím si cigaretu. Pán středního věku vedle mě si odkašle. Znovu si odkašle. Hlavně ať na mě nemluví. Takovej páprda mi akorát chyběl. Znovu si odkašle.

Muž: Slečno. Prostor pro kuřáky je vepředu.

Nemám pocit, že by se mě to týkalo.

Muž si znovu odkašle.

„Tady se nesmí kouřit,“ pronese příliš nahlas a nepříjemně. Pomalu se k němu otočím.

Já: Sorry, what did you say?

Přesně jak jsem čekala, muž není připravený na rozhovor, ukáže prstem na prostor pro kuřáky a naznačí potáhnutí z cigarety, „Tamhle! Kouřit!“, pokrčím rameny, „Sorry, I don't understand“, a sleduju, jak ostentativně vrtí hlavou. Vstane, obejde lavičku, sedne si na místo, které je ode mě co nejvzdálenější, a brblá si pod fousy „zasraní Amíci“.

Kretén. Zapálím si ještě jednu cigaretu, ačkoli se mi už dělá špatně.

Nástupiště je příšerně plné, protože předchozí vlak ICE do Hamburku nepřijel. Vmáčknu se do vlaku, a když už mám lístek, nechce se mi ani trochu stát, ale všechna volná místa jsou rezervovaná. Objevím čtyřsedačku, kde jsou rezervovaná jen dvě místa, posadím se k oknu a doufám, že si ke mně nepřisedne žádný prudič. Vedle mě se posadí mladík kolem třicítky. Černý oblek, vyhýbá se očnímu kontaktu, očividně stejně jako já nemá náladu na mluvení. Ani se nezeptá, jestli je místo volné, a hned jak se posadí, postaví před sebe iPad a začne sledovat druhou sérii *Boje o moc*. Mám ten seriál ráda, a tak se napůl dívám s ním. Všimne si toho, vyměníme si krátký pohled, zdá se, že mu to nevadí. Přinejmenším nijak nezakročí. Když už se ho chystám zeptat, jestli si můžu propojit airpody s jeho iPadem, přistoupí k nám žena s holčičkou, posadí se na naši čtyřsedačku a moje pozornost se přesune od jedné ujeté rodiny ke druhé.

Matka: Tak, Lio, to jsou naše místa.

Lia se posadí naproti mně k oknu a navzájem se prohlédneme. Je jí asi pět let, má dva světlé zapletené copy a velké hnědé zvědavé oči.

Matka: Máme za sebou čtyři hodiny cesty.

Lia a já se podíváme na matku, která významně vybalí věci z batohu, jako by předváděla jakousi show.

Matka: Máme tu několik programových bodů. Vždycky můžeš dělat jen jednu věc. Dobře si to rozvrhni.

Matka vybalí kovovou krabičku na jídlo a položí ji na stůl.

Matka: Můžeš se najíst.

Matka vybalí časopis a položí ho na stůl.

Matka: Prohlédnout si *GEOLino*.

Matka vybalí tablet.

Matka: Podívat se na jeden díl *Benjamina Kvítka*.

Matka vytáhne knihu. Je to kousek z dětské řady *Malí lidé, velké sny*, tenhle má titulěk *Frida Kahlo*. Aby se děti brzy naučily *snít ve velkém* a stali se z nich malí Einsteino-
vé, Lindgrenové nebo Fridy Kahlo. Taková hovadina, pomyslí si.

Matka: Nebo si prohlédnout knížku.

Matka: Čím chceš začít? Nebo se chceš pro začátek dívat z okna?

Lia a já se podíváme na stůl, který je plný programových bodů. Vybalím si svoje programové možnosti: chytrý telefon, čokoládové vajíčko s překvapením, mambu, colu zero a kukuřičné tyčky Billy Tiger, na které jaksí nemám vůbec chuť.

Lia se podívá na moje čokoládové vajíčko a řekne: „*Benjamina Kvítka*.“

Neřeknu: „Pro začátek se budu dívat z okna,“ protože to přece není moje máma. Zatímco projíždíme kolem lesů, kopců a polí a Lia se dívá na jeden díl *Benjamina Kvítka*, říkám si, kam asi jede Lia se svou matkou. Tipuju, že jede za svým tátou nebo k prarodičům nebo se vrací domů.

Lia: Už mě nebaví sedět.

Taky mě už nebaví sedět, ale nějak se mi daří zvládnout cestu vlakem díky vlastním programovým bodům. Až do Hannoveru se dívám na *Boj o moc*, dokonce i se zvukem. Mladík během našeho krátkého pohledu pustil bluetooth a tázavě na mě pohlédl. Klikla jsem na „Idiny airpody“.

Když pak iPad zase sbalí, mrkne na mě na rozloučenou. Jen co odejde, věnuju se svému čokoládovému vajíčku. Lia, která se právě věnuje programovému bodu *GEOLino*, se na mě podívá.

Lia: Taky se chci najíst.

Matka otevře stříbrnou krabičku, v níž se nachází hnědá zapáchající kejda.

Lia: Co to je?

Matka. Čočkovo-bulgurový salát s mrkví.

Otevřu žluté plastové vajíčko a najdu v něm disneyovskou princeznu Mulan. Cool. Potom se v mobilu podívám na video s reakcí na novou sérii *Staré panny* a zastydím se za to. Poté si stáhnou umělecký dokument o baletácích, kterým je smutno, když jim skončí kariéra.

Krátce před Hamburkem zavřu oči a předstírám, že spím, ale se ztišenou hudbou v uších poslouchám hlášení. Měla bych takhle dojet až na konečnou stanici. Teď už se průvodčí nevymění, a kdyby ano, tak jsem prostě promeškala zastávku a dojedu do Schwerinu, Bützowu, Rostocku nebo Velgastu. Každou chvíli si zdřímnu, možná proto, že jsem dva dny nespala, v polospánku krátce přemýšlím o včerejšku, o tichu, o mámině pokoji, o její šatní skříni, o vůni, její vůni, a vyděsím se. Jsem úplně vzhůru, už mě nebaví sedět a osolím hlasitost na maximum.

„Hovor od Tildy,“ řekne Siri a já opáčím: „Ne,“ a hudba hraje dál. Siri znovu řekne: „Hovor od Tildy,“ já znovu opáčím: „Ne.“ Pak Siri řekne: „Hovor od Viktora,“ vytáhnou telefon z ledvinky, zamítnu hovor, abych zase

nemusela říkat ne, a čekám na nové hovory, abych je zamítla. Tilda zavolá ještě jednou, pak vyskáče několik zpráv. Zeptá se: „přijedeš?“, „kdy přijedeš?“, „ido?“, „???“, Viktor se zeptá: „Nemám tě vyzvednout na nádraží?“, odpovím: „Ne. Sorry. Zapínám režim letadla,“ a zapnu režim letadla. Asi bych se měla telefonu co nejdřív zbavit. Viktor mě určitě dokáže najít, stačí mu hacknout můj telefon nebo MacBook. Nebo Tilda vypočítá, s jakou pravděpodobností jsem nastoupila do kterého vlaku. Ví, že na vlak nemám peníze. Ví, že jsem švorc. Když za mnou byla naposled, asi před dvěma týdny, otevřela schránku na dopisy, kde bylo několik výzev k úhradě a výpověď z kavárny s okamžitou platností. Tilda mi pak hned poslala přes PayPal 600 eur, ačkoli ví, že si od ní nikdy peníze neberu. Poslala jsem jí zpátky 620 eur. Stačí už jen to, že každý měsíc posílá peníze na rodinný účet, a tak na ní nikdy nemůžu být úplně nezávislá, nemohla jsem být nezávislá. Tilda ví, že jsem i se svojí bonitou v hajzlu, a doufá, že budu rozumná a prostě využiju jízdenku na vlak. A zjistí, ve kterém vlaku sedím. Určitě to jde přes ten pitomý QR-kód. Ale to je už koneckonců jedno. Jen ať ví, kde jsem, prostě ji nechci vidět. Chci být sama. Stačí mi jen pomyslet na soucit v jejich obličejích, na Tildinu čínorodost, se kterou mi chce vždycky pomoci, na plány, které spřádá, na seznamy, které vypisuje, na Viktorovu zdrženlivost, a nejradši bych na příští zastávce vyhodila MacBook i s telefonem na koleje. Chci ji tak moc vidět, až to bolí. I děti.

Kvůli režimu letadla se už nemůžu na telefonu dívat na nic. Mohla bych se podívat na něco na MacBooku, ale

nemůžu ho otevřít, protože by se na mě rozeřvaly klávesy. A tak tam sedím s hlavou opřenou o chladné okno, se zavřenýma očima, a pokouším se vypnout myšlenky. Nechci na nic myslet. Chci myslet jen na to, co je venku. Otevři oči a podívej se na stromy a na nebe, které je krásné, protože oblaka se dramaticky tyčí na světle modré obloze. Ale co dalšího si ještě můžu myslet o obloze a stromech kromě toho, že jsou hezké? Myslím na mámin hrob, který je ještě čerstvý a na kterém nejsou žádné květiny. Nebo tam možná květiny jsou. Možná se tam zastavil Ragnar nebo nějaký ztroskotanec nebo se třeba nějaká babička, která každý den navštěvuje hrob svého manžela, slitovala nad pustým hrobem ženy, která odešla příliš brzy. Nevím, jestli jsou na mámině hrobě květiny, vždyť jsem tam ještě nebyla. Ale myslím, že tam žádné květiny nejsou.

Teď by se hodily prášky na spaní. Měla jsem si vzít máminu zásobu a prostě to tu prospat až do konečné stanice, až mě někdo vzbudí. Ale někdy z toho sajrajtu mám hororové sny a v tomhle stavu nechci pokoušet podvědomí.

„Za několik minut dorazíme do konečné stanice Stralsund. Všichni prosím vystupte. Přeju vám nádherný večer,“ řekne až příliš dobře naladěný strojvůdce. Příliš dobře naladění strojvůdci jsou někdy roztomilí, ale většinou jsou to totální namachrovanci, říkám si, a hlavně si říkám: Fuck. Fuck, měla jsem ten čas využít, abych si rozmyslela, co budu dělat ve Stralsundu. Při výstupu zaslechnu racky a zamlouvá se mi zdejší vzduch a čerstvý vítr, který tu fouká. Zároveň ale jaksi nemám pocit, že bych se ocitla

dostatečně daleko, a ještě se necítím připravená udělat jakékoli rozhodnutí týkající se nadcházejícího nádherného večera. Podívám se na informační tabuli, vidím vlak, který jede až do přímořského městečka Binz. Rujána. Ostrov. Perfektní. I regionální vlak je v pohodě.

Při příjezdu mrholí a je tma. Zase zaslechnu racky. Tentokrát jsou ještě hlasitější a i vítr je silnější než ve Stralsundu.

U nádraží se zeptám nějaké babky, kterým směrem je moře, a pak začnu vléct námořnický modrý, stále ještě trochu nefunkční skořepinový kufr směrem, kterým ukazuje. Jakmile zaslechnu šumění, konečně se můžu pořádně nadechnout. Odtáhnu kufr do písku a posadím se na něj, vdechuju do sebe moře, cítím vůni mámina pokoje, útěk z bytu, dlouhou, úmornou cestu vlakem a skoro slyším, jak dosavadní příšerně těžký vzduch pleská o zem. A pak už slyším jen moře. Slyším, vidím a cítím moře a říkám si, že se do něj rovnou vrhnu. Ale pro jednu se musím zachovat rozumně. Zatím jsem sice na ostrově viděla hlavně důchodce, ale kdyby mi někdo ukradl kufr a notebook, už by mi na tomhle světě nezbylo vůbec nic. Všechno, co jsem kdy napsala, by zmizelo. Pak by ze mě byla jen jakási nemajetná mořská víla bezdomovkyně. Protože se mi ta představa zamlouvá, přemýšlím, že bych se do moře přece jen vrhla, nakonec ale vstanu a vydám se hledat mládežnickou ubytovnu. Rychle objevím ceduli, za kterou se vydám, a jakmile zahlédnu mladé lidi před budovou, říkám si, jestli bych se přece jen neměla zase vrátit k moři. Mladé lidi nemám moc v oblíbenosti. Jsou

na mě příliš optimističtí. A mládežnické ubytovny ani hostely taky zrovna nemusím. Všichni ti optimističtí mladí lidé jsou celí hrr se seznamovat a bavit. Jenže Airbnb si nemůžu dovolit. Nasadím výraz „Běda, když mě oslovíte“, vydám zbylé peníze za dvě noci ve sdíleném pokoji a mám štěstí, že se dostanu do šestilůžkového pokoje, kde jsou jen dvě postele obsazené a jejich uživatelky někde pryč. Vysprchuju se studenou, obléknu se a cítím, jak mě únava nebo spíš přetažení vtahuje do spánku. Možná by se tak daly vyřešit moje problémy se spánkem: zůstat dva dny vzhůru, dokud omamující únava nezíská vrch nad hlasitými myšlenkami v hlavě, které mi nedovolí usnout a vyjevují mi obrázky, na něž chci zapomenout, které mi odvypráví příběhy, jež chci pohřbít, a které se na mě hlavně rozječí, že jsem to podělala, že jsem měla udělat víc.

Když se ve 13 hodin probudím, okamžitě si obléknu plavky, velké tričko, nasadím si ledvinku a jdu k moři. Je zima a obloha je šedá. Běžím na pláž, abych se zahřála. Jakmile moře zahlédnu v celé jeho kráse, odolám pokušení poslat Tildě fotku. Miluje moře stejně jako já, ale neodvážuju se vypnout režim letadla. Je mi jasné, že Tilda je strašně naštvaná.

Svléknu si tričko, položím ho na ledvinku, běžím k vodě, která je podle očekávání studená, a jakmile se dostanu na dostatečnou hloubku, plavu kraul ve vlnách. Soustředím se na tělo, svaly, ruce a nohy, které musejí být silnější, než jsou. Plavat v moři je něco úplně jiného než plavat v bazénu. Je těžké nalézt rytmus. Ale zároveň je to hustě pěkné, plavat na otevřeném moři

do dálky, proti vlnám, které se nikdy nepohybují tak, jak člověk čeká. Makej, makej. Tvořím s vodou jednotu, jsem součástí moře, děsivě maličkatou součástí moře. Myšlenky i bolest mi zmizí z těla. Cítím, že už to dlouho nevydržím, že mám těžké ruce, nohy i dech a vlny se zvětšují, a vím, že přišel okamžik se otočit. Dokážu své ubývající síly celkem dobře odhadnout, přesto však plavu dál. Ještě kousíček. Zaslechnu píšťalku a plavu dál, nevím, co to do mě vjelo, že mi to nedovolí se otočit, otočím se a probokuju se zpátky na pláž. Jakmile se nohy dotknou země, rozklepou se. Blíží se ke mně tělnatá mladá žena. Má na sobě červené záchranářské tričko, na krku píšťalku a na hlavě hnědé kudrny.

Mladá žena: Zešilelas?

Nevím, co na to odpovědět.

Mladá žena: Nemůžeš přece plavat tak daleko. Je to smrtelně nebezpečné.

Já: Jsem plavkyně.

Mladá žena: To je moři celkem jedno.

Já: V klidu, je to Balt.

Mladá žena jde za mnou, a když zvednu tričko a ledvinku, zastaví se vedle mě. Je mladší než já, pravděpodobně má teprve po maturitě.

Já: Dostáváš za pískání peníze?

Ona: Denní mzdu. 22 eur.

Já: 22 eur za den?

Ona: Jo, ale platí nám ubytování.

Přemýšlí.

Ona: Můžu ti dát číslo na šéfa, jestli se k nám chceš přidat. Plavat očividně umíš.

Já: To ne, nemůžu šéfovi zavolat, protože mám telefon v režimu letadla.

Ona: Ty jsi teda divná. Přijď zítra na hlídku, Mike tu bude.

Já: Uvidíme.

Když se vydám na cestu zpátky do hostelu, protože mi je strašná zima, mávnu na ni a neslyším, když za mnou zavolá: „Jak se vlastně jmenuješ?“

Nějakou práci si najít musím. 22 eur je ale strašně málo. Jako číšnice nebo něco takového bych si mohla v klidu vydělat stovku za večer. Pak by mi po odečtení ubytování zbývalo 80 eur na den. Kdybych tu pobyla dva týdny, pak by to bylo asi... Kdybych tu zůstala deset dnů, vydělala bych si 800. Za 14 dní odhadem tisícovku. Matiku nesnáším. Účet mám vyluxovaný a potřebuju si něco našetřit. Kráčím po plážové promenádě, po chvíli zahnu do postranní uličky, zastavím se před jedním barem, který se jmenuje „U Tuleně“, protože se mi líbí jeho název. Je mi taková zima, že se třesu, přesto se posadím na lavičku, která stojí pod cedulí, zapálím si cigaretu a rozhodnu se, že se přece jen nejdřív zastavím v hostelu, abych se zahřála a převlékla. Když se chystám vstát, všimnu si, že se mi motá hlava. Od včerejška jsem nesnědla nic kromě čokoládového vajíčka, mamby a tyček Billy Tiger a cigareta mě odrovná. Jak tam tak sedím a čekám, až se mi obnoví krevní oběh, ze dveří vedle lavičky vyjde nějaký děda, který vypadá přesně tak, jak bych si představovala majitele hospody U Tuleně. Jako námořník. Je mu zhruba 70 a má sluncem ošlehanou

hnědou pokožku, modré oči, šedobílé vlasy schované pod hnědou bekovkou, kostkovanou košili, seprané džiny a samozřejmě: holiny.

Já: Dobrý den.

Trochu se lekne a pak se na mě otočí. Přijde mi to vtipné. Nevypadá jako někdo, koho něco vyděsí.

Děda: Otevíráme až v šest.

Já: Nehledáte náhodou číšnici?

Zkoumavě si mě prohlédne. Obličej mám pravděpodobně popelavý, vlasy mokré, na sobě jen tričko na mokrých plavkách, ledvinku, jsem bosá a na zemi přede mnou dohrořívá cigareta.

Děda: Už jsi někdy byla v Tuleňovi?

Já: Ne.

Děda: Už jsi někdy pracovala v hospodě?

Já: Ne. Ale v kavárně jo.

Já: A taky nejsem blbá.

Přemýšlí. Podívá se mi zlostně do očí. Odolám jeho pohledu.

Děda: Tak přijď dneska večer na zkoušku. Začátek v pět hodin. 13 eur za hodinu plus spropitné.

Já: Dobře.

Děda: Jak se jmenuješ?

Já: Ida.

Natáhne ke mně svou velkou ruku a řekne: „Knut.“

Potlačím smích a stisknu mu pracku. Knut nehne ani brvou.

„Jak se asi tak oblékají číšnice?“ zeptám se obou studentek pedagogické fakulty v našem pokoji. Hanna a Nela se tu

o prázdninách učí kitesurfing. „Sportovně a jednoduše,“ řekne Nela. Obléknu si černou sukni dlouhou do půlky stehén, bílý croptop, ledvinku a tenisky. Hanna zdvihne palec. Přijde mi to trochu barevně fádni, a tak si přes to ještě natáhnu růžovou koženou bundu a pak jdu do hospody, abych hned první den nepřišla pozdě.

Knut mi nejdřív ukáže Tuleně, což proběhne velmi rychle. V Tuleňovi je dost tma. Podél zadní stěny se táhne dlouhý pult, v místnosti je spousta odřených dřevěných stolů a židlí a vpředu v rohu stojí oválný stůl pro štamgasty. Na stěně visí staré černobílé fotky. Vidím zamrzlé rujánské pobřeží (1921) a selku a sedláka s dýmkou v ústech sedící na povozu se senem (1911). Oba se mi dívají přímo do očí. Neusmívají se, ale nepůsobí ani nespokojeně. Knut mi ukáže, kde jsou kořalky a kde se skladuje pivo, a řekne mi, které nápoje se objednávají nejčastěji: pivo a kořalka. Koktejly tu žádné nemají, jen pár longdrinků.

Knut: Víš, jak se dělají?

„Jo,“ zalžu. V kavárně se žádné longdrinky nepodávají, jen káva a koláče. Práce v kavárně se mi líbila, příprava kávových specialit, upřené oči hostů a hlavně honba za spropitným. Člověk se musel ke každému hostovi chovat jinak, aby dostal co nejvyšší spropitné. A mně dávali vždycky opravdu hodně. Šéf mě měl rád, prý jsem mnohem lepší než máma, řekl mi jednou, ten kretén. A pak mi najednou dal výpověď jen proto, že jsem tam pár týdnů nebyla, jelikož řečená mnohem horší obsluha alias moje matka umřela. Pracovala jsem v té pitomé kavárně 5 let, asi v 16 jsem převzala místo uvolněné po mámě,

když už nezvládla chodit do práce. Tenkrát jsem si taky založila vlastní účet, nezávislý na tom rodinném.

Knut: 20—25 cl alkoholu.

Já: Jo, já vím.

Před otvíračkou musím v Tuleňovi utřít stoly, vyskládat pivo do lednice a umýt skleničky.

Od 18 hodin chodí hlavně místní, turistů jen málo. Většina pije pivo. Uklízím sklenice a láhve, myju je, nosím nové sklenice a láhve a kasíruju hosty.

V 21 hodin vejde do hospody čtyřčlenná pánská skupina. Přejde mi vtipné, jak jeden po druhém vcházejí dovnitř, protože se k sobě vůbec nehodí. Složení skupiny mi připomene seriály ze střední školy se špatným obsazením, kde musí studenti z různých part nedobrovolně zůstat po škole. První z nich je malý a udělaný, má na sobě pracovní oblečení, ruce špinavé a tváří se zlostně, druhý vypadá jako nadutý jachtař a má i jachtařské boty, vlasy nagelované dozadu, bundu Helly Hansen, těsné polo tričko a navzdory tmě sluneční brýle Ray Ban, a zbylí dva, kteří vypadají jako populární cool týpci, dělají dojem, jako by chtěli na místě natočit reklamu na O2, oblečení Carhartt nebo pivo Veltins.

Myslím na Samaru a na sebe. Taky jsme tak vždycy vypadaly, když jsme chodily na různé párty. Tilda nám už tehdy říkala jin a jang. Samara vypadá na první pohled klidně, miluje pořádek, je skoro až neurotický pořádkumilovná, má lesklé černé vlasy a její nejoblíbenější barva je černá. Poslední dobou přešla na cool minimalistický berlínský styl, který se zakládá hlavně na černém a někdy bílém oblečení. Já jsem hlasitá

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Síla větru 17.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.